

men det, man selv mener er bedst, selv om det ikke koster mere. At ældre kan få lov at bestemme mere optimalt, hvordan de mener, de får en god service for de penge, som vi i fællesskab bevilger.

Kort sagt, at vi gør op med umyndiggørelsen og umyndiggørelse af børnefamilier, så man selv kan vælge, hvornår man vil have barselorlov, og hvis faderen gerne vil have det meste af barselorloven, skal han selvfølgelig også have lov til det, eller moderen. Hvad kommer det politikere ved? Hvorfor skal det være så svært?

Eller at man kan få lov selv at aftale sin arbejdstid med sin arbejdsgiver med hensyn til deltid, eller at man kan få lov at være med i en forening, hvis man vil, eller ikke være med i en forening. Det var jo der, der var genklang i den socialdemokratiske gruppe herinde, og det, vi også hørte udenfor, hvor møllene fløj ud af de røde faner, og godt for det for os, der er dyrevenner, for de har været der længe, nu blev de altså luftet.

Jeg fatter altså ikke, at det er så fodslæbende. Jeg lagde mærke til, at fru Pia Gjellerup udtrykkeligt sagde, at Socialdemokratiet har principper og holdninger, og at de ikke ændres. Nej, det er jo derfor, vi har fået en anden regering. Det er jo det, man egentlig skal være lidt taknemmelig for. Vælgerne ville noget andet, og nu har vi fået en anden regering, så vi kan få en finanslov.

Vi får altså finansloven, og jeg forventer også, at det bliver med Socialdemokratiets stemmer, for der er jo den gode parlamentariske tradition, at når man har udkæmpet mandatkampen i Folketinget om synspunkter, så stemmer man for den finanslov, som respekterer den måde, Folketinget nu engang er sammensat på. Så jeg forventer og kvitterer for, at Socialdemokratiet stemmer for finansloven, og at Det Radikale Venstre og selvfølgelig også Kristeligt Folkeparti gør det samme.

Så vil jeg blot her slutte af med at sige tak for det politiske arbejde, der er gennemlevet. Jeg synes, det er et flot resultat, og jeg glæder mig til finansloven for 2003, som kan være fortsættelsen af det, der nu ligger som et godt politisk håndværk fra de partier, som har været villige til at lægge stemmer til mod, vilje og fremsyn.

(Kort bemærkning).

Ole Sohn (SF):

Det er en glæde at se ministeren, som glædes over med garanti altid at kunne få det sidste ord.

Derfor nytter det nok ikke meget at gå ind i sådan dybsindige debatter her på falderebet.

Det, der kalder mig op, er, at jeg undervejs stillede et par spørgsmål til finansministeren vedrørende statens reserver, som jo er nedskrevet til nær nul, og hvad der ville ske, hvis der kom en eller anden uventet udgift. Ikke hvis der skete en svips i Undervisningsministeriet eller Kulturministeriet, det må de jo så selv ordne i de enkelte ressortministerier, men hvis der skete en udefrakommende katastrofe, som påførte samfundet udgifter, hvordan ville regeringen tackle den situation?

Kl. 20.55

Det andet er, om ministeren ikke vil løfte sløret sådan i hovedtal, hovedlinjer, for, hvor mange milliarder kroner der forlods skal findes for at fastholde skattestoppet. Det er jo lidt interessant både for ministerier og for offentligheden at få at vide, hvor meget der skal skæres ned næste år for at kunne fastholde skattestoppet.

De to spørgsmål mangler jeg svar på, men ellers vil jeg gerne kvittere for den forståelse, SF og regeringen har om, hvor vi har hinanden. Det er altid meget rart, også hvis man skal forhandle i en given situation, at man ved, under hvilke conditioner vi forhandler.

(Kort bemærkning).

Morten Helveg Petersen (RV):

Jeg skal såmænd ikke forlænge debatten unødigt. Jeg betragtede finansministerens ord til og om Det Radikale Venstre som, bag noget af retorikken, en eller anden form for udstrakt hånd og et forsøg på at se, om vi kunne finde hinanden, men der er altså et enkelt spørgsmål, der trænger sig på: Hvis vi nu i givet fald skulle finde hinanden, hvad vil finansministeren så gøre i forhold til sin 93-årige gamle mor?

(Kort bemærkning).

Pernille Rosenkrantz-Theil (EL):

Nu lod jeg mig alligevel provokere. Jeg ville ellers heller ikke have trukket debatten unødigt, men det provokerer mig alligevel, at man siger »væk med formynderiet, frihed til selv at vælge« med en så enorm entusiasme, når man nu ved, hvad der ligger bag denne retorik.

Jeg kan heller ikke specielt godt lide Socialdemokraternes formynderiske tankegang, og derfor er jeg ikke medlem af partiet, men jeg kan meget godt lide friheden til selv at vælge.

Jeg vil komme med et enkelt eksempel, som jeg synes er meget betegnende for, hvad Venstre